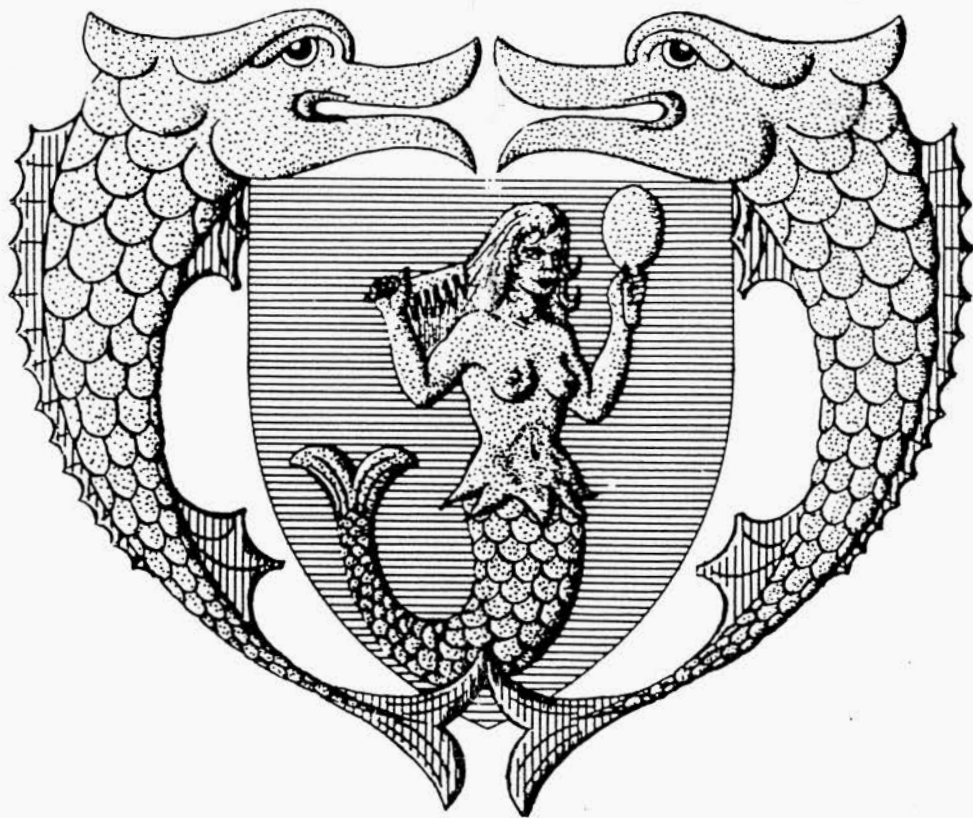

't Meerminneke

*(van) Meirhaeghe's
Familiekontaktblad*

I juni 1988

Dag Meirhaegheskes

Eind april deden verontrustende geruchten de ronde toen de pers berichtte over een naamgenoot die aangehouden werd wegens het wurgen van zijn vriend. Toen de kranten schreven dat de man te Gent woonde, meer bepaald in Ledeberg en nog meer bepaald in de A. Latourstraat..., dachten niet weinigen dat het om jullie stambewaarder ging. We kregen hieromtrent zelfs een aantal telefoontjes. Laat ik jullie meteen geruststellen en zeggen dat ik hier "ongeboeid" dit 30° Meerminneke zit te verwekken.

Dit nummer openen we met een lezing uit een "Oud Testament". Ons familie-archief bevat namelijk een uniek document uit 1644 : de laatste wilsbeschikking van Roegier Van Meirhaeghe, waarin hij beschrijft wat er na zijn overlijden aan aalmoezen moet geschonken worden aan de behoeftigen van het dorp.

Vervolgens bieden we jullie integraal de "Legende van Kanegem" aan. De legende van de onschuldige ter dood veroordeelde die op de vragen van de scherpreechter niets anders kon antwoorden dan : "Ik kom van Kanegem en ik weet van niets". Legende waaraan we nog een paar historische bemerkingen vastknopen.

We laten jullie verder kennismaken met "copywriter" Greet Meirhaeghe uit Poperinge en met de "zomerzondagmiddag impressies" van Hilde De Steur uit Nazareth.

We sluiten onze winkel met "Sprokkelnieuws" en met de weemoedige bedenkingen van vader Jan omtrent de "Meirhaeghe-route" die wegens te weinig respons niet kollektief kan/zal gereden worden.

Droge, hete zomerdagen en natte, koele zomernachten, dat zijn de wensen van jullie stambewaarders :

Herman Meirhaeghe

&

Jan Meirhaeghe

Een Oud Testament

In onze bijdrage over het "kerkelijk leven" te Wortegem (Meermin 29) hadden we het onder meer over de jaargetijden die door de dorpsnotabelen werden gesticht en tijdens dewelke schenkingen aan de armen van het dorp werden gedaan. Dit illustreren we met een voorbeeld uit onze familiegeschiedenis.

Als Roegier Van Meirhaeghe op 22 mei 1644 zijn "testament" maakt, is hij reeds meer dan zeventig jaar oud. Een respectabele leeftijd in die dagen. Hij werd te Wortegem geboren omstreeks 1572 als zoon van Franchoys Van Meirhaeghe die een tijdlang pachter van het Hof van Walem was geweest (zie Meermin 22 en 24). Na zijn huwelijk met Adriaene Baert, de dochter van de baljuw van Nokere-ter-Borcht, vestigt hij zich te Nokere, een buurdorp van Wortegem. Zijn oudste zoon Jan Van Meirhaeghe week in 1635 uit naar Kanegem en werd de stamvader van alle Meirhaeghes-zonder-van. Op basis van zijn bezittingen -40 hectaren landbouwgrond- kunnen we Roegier zeker een hereboer noemen. Hoewel hij in zijn testament van zichzelf zegt nog "fraai en gezond" te zijn, weet hij dat het niet lang meer zal duren eer Sinte Pieter zijn naam in het dodenboek zal schrijven. Twee jaar later zal Roegier te Nokere overlijden op 6 november 1646. Zoals het een dorpsnotabele past, sticht hij een jaargetijde. In het onderhavige "testament, begeerte en uiterste wil" worden hieromtrent de nodige regelingen getroffen.

"Testament, begerte ende wuytersten wille gheteste(e)rt ende ghemaeckt by Rogier Van Merhaeghe fs. Franchoys, fraey ende ghesontsynde, present Pieter Van Cauwenberghe ende Tanneken Van Merhaeghe zyne huysvrouwe hier over gheroepen by den donatuer.

Item alvoren bidt den selven (=Roegier) dat Godt almachtich syne siele soude willen ontfanghen in de eeuwighe blijtschap als die sal scheeden van deser weerelt ende dat alsdan syn lichaem dwelck van aerde ghecommen es, wederomme begraeven sal worden inde ghewijde aerde.

Item zoo gheeft den voorn(oemden) donatuer naer syn overlyden met jonstynghen aelmoessen ten proffyte ende onderhouden vanden ghemeen aermen deser kercke ende prochie van Nokere, nu ende ten eeuwyghen daeghe, een rente van twee ponden groote tsjiaers, den penninck sesthiene, die ten voorn(oemden) syne overlyden beset sal worden

up deene rechte (de ene rechter) helft van syne maeymeersch, heerlyck ghehouden van mynheere (de baron) van Nokeren, (gelegen) oost Margriete Vanderbeken, west den voorn. donnatuer, suyt de pauwelstraete ende noort myn edel heere van Nokere.

Ende den voorn. donnatuer es begherende (begerende) naer syn overlyden dat elck van syne hoors (erf genamen) sal vermoghen te lossen elck partyculyer (ieder afzonderlijk) myts uptelegghen haerlieder (hun) andeel ende contengent alst haerlieder believe sal, mits tselve weder omme sal utgegheven worden ten proffyte vande aermen. Ende soo den selven donnatuer up ander tijden ande selve aermen ghejont heeft noch neghen pont pars. tsiaers ende tselve ghedeelt moet worden opden Goeden Vrijdach.

Soo es hy begherende naer syn overliden dat tselve ghehoochmentteert (verhoogd) sal worden tot twaelf pont pars. tsiaers ende zal gedeelt worden opden Goeden Vrijendach ende het resterende bedraegh XXI pont pars. begheerende hij donnatuer dat de selve 21 alle jaeren ande ghemeene aermen in aelle-moessen bijden H. Gheestmeester, wuytghedeelt sullen worden, myts dat de Pasteur der voorn. prochie sal proffyteren ses groote ende den coster vier grooten, met condijtje (conditie) dat de selve alle jaere inde kercke van Nokere sullen lesen enen 'de profundis' opden Goeden Vrijendach ende recommanderen an alle den aermen ende ander prochijaennen het selve oock te willen doene, ter ghedinckenisse vande siele vande donnatuer ende tot salicheyt (zaligheid) van gheheel sijne famijlje, datse den almoghenden Godt soude willen ansien met sijne ooghen der bermertigheyt en haerlieder siele salicheyt.

In teecken dat hy donnatuer al tgonne voorschreven es houdende van goet vast ende van werden (dat alles is zoals het geschreven staat) onwederroepelijck es, dese bij hem onderteeckent actum desen XXIJ meye 1644."

Samenvatting en kommentaar.

- Tanneken Van Merhaeghe, één van beide getuigen, is de nicht van Roegier. Zij woonde ook te Nokere en was gehuwd met de tweede getuige, Pieter Van Cauwenberghe, schepen van Nokere-ter-Borcht.
- Eerst drukt Roegier de wens uit dat God zijn ziel zou willen ontvangen in de "eeuwige blijdschap" en dat zijn lichaam in gewijde aarde begraven zou worden.

- Roegier schenkt een eeuwigdurende rente van 2 pond groot. per jaar tot onderhoud van de armen van Nokere. Deze rente wordt "bezet" op de rechterhelft van zijn "maimeers" gelegen aan de Pauwelstraat. Op 12 juni 1644, ongeveer drie weken nadat dit testament werd opgemaakt, wordt deze schenking bij de Nokerse schepenbank officieel geregistreerd. In de notulen lezen we dat Roegier deze maimeers "bij vorme van ypoteqen" opbrengt en mag verkocht worden als Roegiers nakomelingen zouden nalaten om de jaarlijkse rente te betalen.

Wat zou er van die "eeuwigdurendheid" geworden zijn? Zou deze rente vandaag de dag nog altijd lopen?

- Verder blijkt dat Roegier "up ander tijden", vroeger dus, reeds 9 pond parisis per jaar heeft geschonken. Bedrag dat ieder jaar op Goede Vrijdag aan de armen moet uitgedeeld worden. Bij zijn overlijden doet hij daar nog eens 12 pond parisis bovenop. De totale som van 21 pond parisis moet ieder jaar op Goede Vrijdag in aalmoezen aan de armen uitgedeeld worden door de H. Geest- of Armenmeester van Nokere.

De pastoor en de koster ontvangen respectievelijk 6 en 4 groten op voorwaarde dat ze telkenjare op Goede Vrijdag een "De Profundis" zullen lezen voor de ziel van de overledene en voor geheel zijn familie.

- Roegier schenkt dus in totaal een bedrag van ongeveer 4 ponden groot. (21 ponden parisis = ongeveer 2 pond groot, plus de rente van 2 pond groot = 4 pond groot).

Wat stelt dat bedrag nu voor? Als we weten dat een gekwalificeerd metser of timmerman op het platteland in de 17de eeuw daar ongeveer 2 maand moest voor werken, dan kunnen we ons een idee vormen omtrent deze donnatie. Al bij al was de aalmoes van Roegier geen "aalmoes".

- Het testament wordt in een zeer sierlijk handschrift ondertekend door Pieter Van Cauwenberghe.

Roegier zélf handtekent niet voluit, maar signeert het testament met zijn "merkteken", dat we hiernaast natekenen :

Hij komt van Kanegem

In Oost- en West-Vlaanderen zegt de volksmond van iemand "die uit de lucht valt" en blijk geeft iets niet te snappen : "Hij komt van Kanegem en hij weet van niets". Deze volkse uitdrukking heeft alles te maken met de beroemde legende van Kanegem waarvan er talloze varianten bestaan: Net als zoveel stamgenoten zélf een Kanegemse Niet-weter zijnde, drukken we hieronder de moderne versie af die van de hand is van de Hr. H. Danneels, oud-schoolhoofd van Kanegem en vader van kardinaal Godfried Danneels.

De tijdkalender liep naar het jaar 1400. De goede pastoor van Kanegem was laffelijk vermoord. Het ongeluk wilde dat een inwoners-lakenkoopman van Tielt, die voor zaken naar Kanegem geweest was, naar zijn stad terugkeerde, op de dag van de moord. Het was een warme voorjaarsmaand. Om geen "tere" te moeten doen, trok de koopman langs de St.-Jansstraat de "Gierigaard" in en kwam zo achter het klooster der Grauwe Zusters in het Kapellestraatje. Vermoeidheid overviel hem en hij legde zich te slapen langs de berm van de weg. Misschien was hij min of meer beneveld door de drank die toen in de vele herbergen van Kanegem geschonken werd? De moordenaar van de pastoor kwam toen aldaar voorbij. Deze kwam inderdaad ook van Kanegem. Hij zocht een middel om te bewijzen dat hij zich tijdens het plegen der misdaad elders bevonden had en bijgevolg onschuldig was. De slaper zou aldus een uitstekend alibi zijn... Hij stak het met bloed besmeurd mes in de kielzak van de niets vermoedende lakenhandelaar. Hij vertrok vandaar verder, in de hoop dat hem niets zou kunnen ten laste gelegd worden en van vervolging van manslag zou ontsnapt zijn. Intussen liep de mare van de moord rond als een strovuurtje. Toen de baljuw van Tielt, Alexander Spierinckx, een braaf maar opvliegend man, de wraakroepende moord vernam, zond hij zonder verdere plichtplegingen zijn schabletters (politie) uit, om de Godvergeten moordenaar op te sporen, die zo schandelijk een priester van het leven had beroofd. De gerechtsdienaars hadden zich verspreid zowel binnen als buiten de stad. Een groep vond weldra de slapende reiziger. Ze tastten de onschuldige man af en vonden het mes, waaraan nog gedroogd bloed kleefde, in zijn zak. Ja, ze dachten het wapen der misdaad en meteen ook de moordenaar gevonden te hebben! Alexander Spierinckx was woedend toen de man bij hem voorgeleid werd op het stadhuis. Op meer dan harde toon werd deze ondervraagd en op de rooster gelegd. Maar op het hem ten laste gelegde feit kon de

onschuldige niets anders antwoorden dan : "Ik kom van Kanegem en ik weet van niets!" Doch voor de baljuw waren de bewijzen afdoende om van de moord overtuigd te zijn. En de onschuldige had geen tegenbewijzen om zijn onschuld te verklaren. Het vonnis van de baljuw was wreed. Hij veroordeelde de koopman tot de doodstraf aan de galg! Door de inwoners van Tielt en omliggende vervloekt, zou de man opgeknoopt worden ten aanschouwe van iedereen op het Galgeveld achter het stadhuis van Tielt.

De dag der uitvoering van de straf stonden aan de voet van de galg Alexander Spierinckx, de schabletters, evenals een priester om de veroordeelde bij te staan in zijn laatste levensstunden. Een massa kijklustigen, zinnende op wraak, stond ongeduldig te wachten op het Galgeveld. De onschuldige koopman vroeg om uitstel van executie ten einde de ware moordenaar nog te kunnen opsporen. Maar de baljuw was niet te vermurwen en bleef doof voor deze bede. Ook de wachtende menigte kon haar lust op wraak niet langer onderdrukken en gaf schreeuwend uiting aan haar verlangen de moordenaar te zien hangen aan de strop.

De onschuldige kreeg de koord rond de hals en riep, over van verdriet en angst uit : "Burgers van Tielt en omstreken, ik sterf onschuldig! God zal mijn onschuld wreken! Dag op dag, uur op uur, zo roep ik Alexander Spierinckx om voor het oordeel Gods te verschijnen. Bidt voor mij!..."

De veroordeelde kuste het kruis; de beul deed zijn werk en de koopman stierf op het oogenblik dat het TWAALF URE sloeg op de halletoren. Aan de wraak van het volk en de wilsbeschikking was voldaan... Toen de dood ingetreden was, bevestigde men, dat het gelaat van de onschuldige bloosde alsof hij nog leefde. Was het een voorteken van zijn schuldeloosheid?

Alexander Spierinckx had noch ruste noch vrede meer. Een worm knaagde aan zijn hart. De voorspelling, door de gehangene gedaan, kon hij maar niet uit zijn hoofd steken. Maar ze zou eens moeten bevestigd worden! Voor alle zekerheid had hij zijn zaken in orde gebracht, zelfs zijn testament gemaakt en aan de pastoor gevraagd voor zijn vrouw en kinderen te willen zorgen indien er iets met hem zou gebeuren. Maar de tijd staat niet stil. De baljuw telde de dagen af. De voorspelling bleef in zijn gedachte spoken. Zelfs tijdens het kaatsspel dat op de markt gespeeld werd. Deze keer waren vele mensen naar het spel komen kijken. Was het misschien uit nieuwsgierigheid om te weten of de voorspelling zou uitkomen? De ingezetenen hadden de datum niet vergeten. Men weet immers nooit!

Wat de baljuw die dag ook deed tijdens het spel om de bal te raken, hij gelukte er niet in. Het viel iedereen op dat hij er zo bleek uit zag... Zijn medespelers wakkerden hem nochtans aan.

De halletoren vermaant het middaguur. Spierinckx begint te beven, te klappertanden. Hij knijpt de bal krampachtig in zijn vuist. Men hoorde de stilte over de markt. Het volk kijkt angstig toe. Daar klinken **TWAALF SLAGEN** uit de toren. De baljuw doet nog een laatste inspanning om de bal naar de tegenpartij te werpen als de laatste klokslag uit de toren galmt. Spierinckx zakt plots ineem, blijft liggen en staat nu voor het oordeel Gods. De voorspelling is werkelijkheid geworden.

Toen eerst kwam de menigte tot de overtuiging dat één jaar te voren een rechtvaardig en onschuldig man was veroordeeld. De enkelen die de onschuld van de koopman hadden voorgestaan, bespraken deze gebeurtenis met zeer gemengde gevoelens. En de ware moordenaar op de pastoor van Kanegem? Deze is op tragische wijze aan zijn einde gekomen. Tijdens een feest op de markt te Tielt, ontplofte een kanon. De moordenaar stond in zijn deuropening te kijken en werd levensgevaarlijk gewond. Vooraleer te sterven heeft hij bekend de dader te zijn van de moord. De ware moordenaar was slechts dan gekend, dit tot voldoening van de achtergebleven bloedverwanten van de onschuldig ter dood veroordeelde.

Komt ge ooit in de goede stad Tielt, de Europastad, vraag dan eens aan de inwoners aldaar, wat de grote steen betekent die aldaar op de markt ligt, midden de met bitumen overgoten vlakke. Zij zullen U antwoorden : "Op die plaats is Alexander Spierinckx dood gevallen tijdens het kaatsspel, één jaar na de opknoping aan de galg van een onschuldig ter dood veroordeelde, die beticht werd de pastoor van Kanegem te hebben vermoord en staande hield : "Ik kom van Kanegem en weet van niets!".

.

Zoals zoveel legenden bevat ook de legende van Kanegem een geschiedkundige kern. Alexander Spierinckx, "de Onrechtvaardige Rechter" uit ons verhaal, heeft namelijk écht geleefd. Hij was soeverein baljuw van Vlaanderen te Tielt. Over hem lezen we in een "Chronycke van Vlaenderen" het volgende : "Op den 18 February van het selve jaer is Souverain-Bailliu gemaakt Alexander Spierinck, Raeds-heer van Philippus Hertog van Bourgogne, ende van onsen Graef van Vlaenderen wierdt in syn plaetse ghestelt op den 18 February, den welken gestorven is op den 29 Meerte 1402, van den welcken wy lesen, dat hy

sekeren Plichtigen sonder ghenoeghsaeme oorsaek hadde ter Doodt veroordeelt, den welken hem op den 8° Daggh naer sijn doodt hadde beroopen voor het Oordeel van den Alwetenden Godt. Den agsten dag aengekomen zynde, hadde hy met syn ghesellen binnen Thielt met den Bal gespeelt, alwaer hy verhaelde : "Heden ben ik voor Godts Recht-Bank geropen, en siet ik leve noch, en ben sonder sieckte."

In Biekorf, 1898, blz. 32 lezen we : "Vroeger was er in de kerke van Thielt 'ne grafzerk met het volgend opschrift: Hic jacet (hier rust) Joes Spierinck, qui obiit (die overleed) A.D. 1376, 13 kalend. Novembris. Daarnevens lag Alexander Spierinck, baljuw van Vlaanderen, overleden den 29° van de Lentemaand 1402, over den welken wij in eene oude handveste lezen : "Hij hadde doen dooden, in zynen tijt dat hij souverain was, meer dan vijf duisent personen; ende hij was van den laetsten persoon gedachvaert voor 't aanschijn Godts op den derden daege, andere zeggen den achtsten. Ende 'tgebeurde dat Alexander, op den derden daggh, met den bal catste en zeyde : ic was eergisteren ghedaghvaert voor God ende ick ben hier nog; ende van stonden aen viel ter aerden ende hij stierf, twelck een groot teecken van God was om een exempel voor andere om rechtveerdighe justitie te doene".

Daarnet lazen we dat baljuw Spierinck tijdens zyn ambtsperiode "meer dan vijf duisent personen hadde doen dooden"... We vragen ons af hoeveel onschuldigen hij dan wel heeft laten halsrechten? Er was een Kanegemse Niet-weter voor nodig om een einde te stellen aan de aktiviteiten van deze onverbiddelijke scherprechter. De moraal van dit aloude verhaal? Een pleidooi voor een rechtvaardige justitie, inderdaad. Maar ook een impliciet pleidooi tegen de doodstraf die gerechtelijke dwalingen onherroepbaar maakt. Want rechtvaardigheid is niet altijd synoniem van waarheid.

Tenslotte merken we nog op dat er een verschuiving heeft plaats gegrepen in de betekenis van de spreuk "Hij komt van Kanegem..." Het is namelijk zo dat de zegswijze vandaag een ietwat negatieve betekenis heeft. "Hij komt van Kanegem..." wordt vooral gezegd van iemand die niet weet wat er aan de hand is, die niet al te snugger, ja zelfs een beetje dom is. Kanegemnaars zouden in dit geval met de stomme boeren van Olen kunnen vergeleken worden. Oorspronkelijk en volgens de legende is de "Niet-weter" echter een onschuldige. We kunnen dit vergelijken met het woord "onnozel" dat diezelfde dubbele betekenis heeft van enerzijds "onschuldig" (zie 28 december Onnozele Kinderen) en anderzijds van "dom of idioot" (zie onnozelaar).

Onze Kanegemse stamgenoten hebben dus keuze van kiezen...

Greet Meirhaeghe

Mag ik U voorstellen : Greet Meirhaeghe. Een artistieke vrucht die aan de Kanegemse tak van onze stamboom ontsproot. Greet werd in 1955 te Tielt geboren als dochter van Arnold Meirhaeghe en Irene Debacker. Zij bracht haar jeugd door te Ardooie en huwde in 1976 met designer Marck Schelpe. Het echtpaar woont thans, samen met hun twee kinderen Sietse-Arne en Femke, te Poperinge.

In december '87 ontving Greet Meirhaeghe een brief van het Public Relationsbureau van het Brusselse Sheratonhotel met de vermelding dat zij één van de acht geselecteerden was voor de groepstentoonstelling van free lance copywriters die liep van 24 februari tot 25 maart 1988. Ter informatie : een copywriter is iemand die teksten schrijft voor advertenties. Naar aanleiding van die tentoonstelling verscheen in Het Wekelijks Nieuws een artikel dat we hieronder afdrukken.

Poperinge. Als we in de Deken De Bollaan 45, ten huize van Marck Schelpe en Greet Meirhaeghe aanbellen, worden we er niet alleen begroet door de vrouw des huizes maar krijgen we er ook nog een stevige poot van "Loebas" boven op. Ik moet blijkbaar wat al te ostentatief het favoriete hoekje van de loebas hebben bezet, want pas nadat ik tegen de rand ben weggedruimd, geeft de boxer mij permissie om iets op papier te zetten. Na mij nog een laatste por-zowat de ultieme waarschuwing-verkocht te hebben, sloot hij zijn welkomstceremonieel af. Samen met haar echtgenoot, grafisch tekenaar Marck Schelpe heeft copywriter Greet Meirhaeghe het reclameadvies-bureau "de reklamewinkel" opgericht, een huwelijk van copywriting en grafische design. En dat het klikt, bewijst de selectie voor deelname aan een groepstentoonstelling van copywriters in het Brussels Sheraton-hotel.

voordracht

Omdat "Boxer" is uitgebokst kan ook "Juffrouw Cannon" haar/zijn achteraf blijkt het een gekastreerde kater-intrede doen. "Het zouden moeten dagen van 48 uur zijn", zegt een goed van de tongriem gesneden Greet Meirhaeghe. En wanneer je inderdaad haar diverse activiteiten overloopt, moet je inderdaad over een stevige brok dynamisme beschikken om het steeds waar te maken. Zij is full-time voordrachtlerares -20 uur van 60 minuten- aan de Stedelijke Akademie voor Muziek en Woord te Poperinge en aan de Diksmuidse Akademie. Onlangs nog registreerde zij het jeugdtoneel van "In Deugd en Vreugd", in "Krentenkoek met krieken". In Ardooie liep ze lagere school waar ze om al te

spontane uitingen van verbale expressie om de haverklap "met de tong aan het bord werd geplakt". "En mijn middelbare studies volgde ik er in het instituut van de Hei-li-ge-Kindsheid", skandeert ze. Na de humaniora trok ze naar het conservatorium van Gent waar ze drie jaar voordracht studeerde; louter als tijdverdrijf volgde ze ook nog twee jaar kunstgeschiedenis.

copywriting

In de jongerenbeweging "Sein" zou Greet al een seintje geven tot wat je thans een maatschappij-kritische bewustvorming zou kunnen noemen. Tegen bepaalde vormen van reclame -"Men mag toch geen lucht verkopen"- kon ze zich schrap zetten. En... speling van het lot, Greet huwt met een publiciteitsontwerper, met wie ze zich als copywriter associeert. "Eerlijke reclame veronderstelt dat je het produkt dat je promoot, beter kent dan je klant. Zichzelf niets voorliegen, anders durf je niet meer in de spiegel kijken". Via het werk van haar man kreeg Greet weer wat voeling met het publicitaire circuit. En omdat ze nu eenmaal graag leert, volgde ze de schriftelijke cursus "Copywriting" aan de Universiteit te Leiden in Nederland. Een gespecialiseerde opleiding voor copywriting bestaat eigenlijk niet. Diploma's worden hiervoor niet afgeleverd en een vestigingswet bestaat evenmin. De uitspraak van Herman de Coninck dat copywriters de "gefrustreerden" van het dichtersgild zouden zijn, wimpelt ze af als een dichterlijke vrijheid en klinkklare onzin. "Een dichter schrijft voor zichzelf. De copywriter doet het voor de klant en verdient er geld mee".

Als een copywriter een publicitaire opdracht krijgt, moet deze de tekst schrijven en een concept opmaken. "Wij krijgen carte blanche met inspraak evenwel van de klant en binnen een duidelijk afgebakend budget". Dat Greet en haar echtgenoot in co-produktie kunnen adviseren, is een pluspunt voor de klant. Voor Greet vormt het lesgeven een bron van inspiratie voor het neerschrijven van haar teksten en anderzijds geeft het schrijven een nieuwe creativiteit voor haar lessen. In december ontving Greet de selektie voor de tentoonstelling in het Sheraton-hotel. Onder de acht geselekteerden zijn er slechts drie nederlandstaligen. Greet zal een selektie maken uit haar advertenties, folders en brochures. Voor Greet Meirhaeghe en de Reklamewinkel getuigt deze selektie alvast van een nationale erkenning. JCP.

Langs deze weg wensen we Greet en Marck veel werk aan de Reklamewinkel toe en hopen dat ze hun pen ooit eens ten dienste stellen van ons Meerminneke. Wij openen graag onze kolommen voor hen.

Vlaanderen op zondagmiddag

Van Hilde De Steur echtg. Vaneekhout uit Nazareth ontvingen we volgende brief :

Hierbij ingesloten een vakantieverhaal dat ik schreef tijdens de zomer van '86 naar aanleiding van een wedstrijd gehouden door "Vakantiege-noegens". Het verhaal geeft een impressie weer van mijn streek. Ik woon in Nazareth, maar mijn ouders (Henri De Steur en Adrienne Meirhaeghe) wonen in Ooike en eigenlijk ging die fietstocht over Huise, Lozer, Wannegem-Lede, Nokere, Kruishoutem tot in Waregem. Hij is bewegwijzerd en er bestaat ook een folder over, uitgegeven door de Toeristische Dienst van Oost-Vlaanderen.

Waarom ik U dit opstuur? In de eerste plaats omdat eigenlijk de Meirhaeghe-route zowat hetzelfde traject volgt. In de tweede plaats is het een kleine ode aan mijn geboortestreek en meteen ook aan mijn moeder Adrienne Meirhaeghe die in datzelfde jaar overleed. Ik "ben" dus geen Meirhaeghe, maar de helft van mijn bloed is het toch.

Kunnen jullie er iets mee doen? Einde brief.

En of we er iets mee kunnen doen! Onze stamgenoten laten meegenieten van dit prachtig stukje proza bijvoorbeeld!

Vlaanderen op zondagmiddag

Je sjort een regenjas en een trui op je bagagerek en met een zwaai begeef je op Vlaanderens wegen.

Je trapt met een vastberaden elan je vertrekpunt van je af en vóór je het weet zit je midden de velden waar de tarwe en de haver verlangend uitzien naar de maaiër. De gerststoppels tonen hun geschoren koppen, de boer heeft het land reeds voorbestemd.

De eerste glooiingen van de Vlaamse Ardennen bakenen de horizon af. Het land ligt opengerold als een geel-groen lapjesdeken. De boerderijen die, vaak omwald of ommuurd, regeren over het landschap, geven toch het veilige gevoel van inviterende oasen. Gekortwiekte molens overleefden de tijd. In de weiden staren ons dikbuikige koeien aan. Een spichtig kalje zuigt gulzig de moedermelk.

Wat fijn is het hier fietsen. Alles is zo mooi op zo'n zonnige zondag. Alles ademt rust. De natuur sluimert in de middagzon. De slingerende weg, een karrespoor breed, buigt zich door de velden. Majestatische kastelen doorpriemen de bossen, de volbloedpaarden verdrongen hier de lome koeien. Uniforme blauw-witte deuren en luikjes van kortwoningen en boerderijtjes, soms nog met strooien dak, verwijzen naar de onderworpen status aan hun Heer en Meester. Bij iedere oneffenheid van de

weg doet mijn bel "ping... ping... ping..." De jongste zeurt om drinken en eerlijk gezegd, wij speuren ook naar een uithangbord. De stilte zindert door het landschap. Ze wordt doorprikt met het tsjilpen van mussen, het blaffen van een waakhond, het leo-geroep van een pauw. Zeldzame wandelaars keuvelen in hun zondagse kleren en groeten ons met een kort hoofdknikje. Ze onderbreken hun babbel wanneer wij passeren. In de tuintjes getuigen de prei en de sla van een naarstige arbeid. De insekten zoemen in de zomerzon. Ze kleven zich vast op onze kledij en onze transpirerende huid. De bedwelmen- de geur van stro en graan hangt over de velden. Verder is alles stil, ademloos stil, tijdloos, verkwikkend, herbronnen in rust. We praten nauwelijks. Elke kerktoren verraad't van ver de identiteit van het dorp. Als een wachter en een signaal stulpt hij boven de glooiingen uit. Daarrond klitten de bakker, de slager en de kruidenier naast het dorpscafé en de pastorij. Maar... het café dommelt in dezelfde rust en stilte als zijn omgeving...

En dan vinden we het. Aan de afsluiting hangt een bordje "ice-cream". Binnen een walm van bier en urine en frieten; een gordijn van sigarettenrook. En een lawaai, een geschreeuw, een kakofonie van klan- ken bestormen ons. Een geïsoleerd, beklemmend gevoel, overmeesterd, buiten de tijd... Ik voel mij als Schouwenaars' hoofdfiguur in "Ro- senkranz". Overal stinkend volle asbakken. Rumoerige kinderen en Rubensiaanse vrouwen verorberen hun "ice-cream". Op TV een presen- tator zonder stem. Tussen trofeeën en de vogelpik pinnen beduimelde foto's van de wielerclub, de lokale voetbalploeg, een oproep voor de vinkenwedstrijd. In een kooi rolt men een houten schijf naar een bol in het zand enkele meters verder. Luid gejuich, geroep, hoog oplopende discussies en veel bier begeleiden. Gejaagd rennen de kelners heen en weer. Iemand roept "pssst!" en de waard schreeuwt dat het toilet dààr is!

We drinken onze pint leeg en haasten ons naar buiten... de ondergaan- de zon tegemoet.

We vinden het bewonderenswaardig dat iemand als Hilde, naast haar dagtaak als verpleegkundige en lerares en naast de gezinstaken, nog tijd vrijmaakt om in de pen te klimmen. We zijn haar daarenboven dankbaar dat ze ons liet meegenieten van haar zomerimpresies. Het is een zware zonde tegen de familiegeest om leesbare dingen die zeer geschikt zijn om in ons blad te publiceren, in de lade te laten verkommeren. Wees niet al te bescheiden en stuur ons jullie penne- vruchten.

S P R O K K E L S

- o. In 't vorig Meerminneke hadden we het, onder meer over een kelk die door ene Amatus Van Meerhaeghe aan de kerk van Marke werd geschonken. Mevr. Julienne Meirhaeghe uit Marke vertelde ons over de telefoon dat ze bij de pastoor navraag had gedaan, doch dat de schenker niet geïdentificeerd kon worden. Ondertussen hebben wij nog eens ons familie-archief doorploegd en we vonden ene Amatus die wel eens de bedoelde zou kunnen zijn: Amatus Van Meerhaeghe, geboren te Waregem op 1 juli 1867. Hij was de broer van Pater Remi Van Meerhaeghe die in China de dood vond. Omstreeks de eeuwwisseling was deze Amatus Van Meerhaeghe onderpastoor te Otegem. Best mogelijk dat hij naar Marke werd overgeplaatst. Mogen we Mevr. Julienne Meirhaeghe vragen om deze tip eens te controleren? De priester- of pastoorlijst van Marke moet zeker uitsluitel geven. Zijn er van deze stamgenoot nog rouwzantjes te vinden bij Markenaren?
- o. Gelezen in de krant. Eind april vierde de Ruiseleedse KAV-afdeling het vijftigjarig bestaan. Tijdens de jubileumviering werden enkele verdienstelijke leden gehuldigd. Eén van hen was Mevr. Agnes Meirhaeghe die veertig jaar kernlid en achttien jaar voorzitter was. In 1952 nam Mevr. Agnes Meirhaeghe-Dejonghe het roer over en met de scooter reed ze naar de verbondsbijeenkomsten in Roeselare. Als piepjonge voorzitter zette zij jonge krachten in beweging. Achttien jaar heeft ze dynamisch en positief achter en naast haar wijkmeesteressen gestaan.
- o. Gelezen in de krant. Nieuwsblad 21.4.1988. Dronken jongeman wurgt oudere vriend. Gent. In de kelderverdieping van een huis in de Holstraat te Gent vond de politie dinsdagnacht het stoffelijk overschot van bewoner G. R. (49). Kort tevoren had R. Van Meerhaeghe (28) uit Ledeberg in een herberg verteld dat hij zijn oudere vriend in een opwelling van woede om het leven gebracht had. Dinsdag rond middernacht liet een zwaar dronken V.M. zich in een herberg in de Lange Violettestraat tegenover een kennis ontvallen dat hij enkele uren tevoren zijn vriend gedood had in diens woning in de Holstraat 107. De getuige wendde voor dat hij naar het toilet moest. Hij bracht de herbergier

op de hoogte van de gruwelijke bekentenis en die belde ongemerkt de politie. De jongeman werd opgepakt en men begaf zich naar het pand in de Holstraat waar G.R. inderdaad levenloos aangetroffen werd in de kelder verdieping die hij bewoonde. De man was gewurgd met een elektriciteitssnoer en was tevens een paar keer gestoken met een keukenmes. Uit de eerste vaststellingen zou blijken dat het slachtoffer door verstikking om het leven kwam. De feiten zouden plaats gegrepen hebben in de late namiddag, rond halfzes. Men vermoedt dat zowel dader als slachtoffer op dat ogenblik flink bedronken waren. Wat een verklaring kan zijn voor het feit dat de oudere man blijkbaar geen weerstand geboden heeft. Wat de dader uitgespookt heeft in de tijd tussen de feiten en zijn biecht in de herberg kon nog niet uitgemaakt worden. Ook het motief was gisteren niet meteen duidelijk. Roofmoord lijkt echter uitgesloten. Verder wordt gedacht aan een passioneel misdrijf. Beide mannen waren homoseksueel. De dader was aanvankelijk zodanig onder invloed dat een zinnig verhoor uitgesloten was. Het enige wat hij zich in de eerste ogenblikken nog herinnerde was dat hij in een bui van woede gehandeld had.

De Morgen 22.4.1988 : Gent. R.V.M. (28) uit Gent, die dinsdagmiddag zijn vriend G.R. wurgde in diens kelderappartement in de Holstraat te Gent, heeft het slachtoffer na diens dood ook bestolen. De dader stak circa 20.000 fr. op zak voor hij de woning verliet. De man is onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens roofmoord.

- o. Greenpeace : campagne voor dolfijnen. De milieu-organisatie Greenpeace gaat een Europese campagne starten ter bescherming van dolfijnen. Volgens Greenpeace zijn de afgelopen 25 jaar meer dan zes miljoen dolfijnen verdronken in de netten van tonijnvissers. Vissers in het tropische deel van de Pacific vangen op tonijn door hun netten in de buurt van dolfijnen uit te zetten. Met name geelvintonijn houdt zich meestal op onder dolfijnen. De dolfijnen komen echter ook in die netten terecht en verdrinken omdat ze niet naar de oppervlakte kunnen komen om adem te halen. Zij zijn dus nodeloos slachtoffer van een vismethode die de grootste kans biedt op de vangst van grote hoeveelheden geelvintonijn en dus op een grotere winst voor minder werk. Het valt vaak voor dat de netten honderden dolfijnen bevatten en geen enkele geelvintonijn..

WAT MET DE MEIRHAEGHE-ROUTE ?-

=====

Ik had nochtans goede voorzorgen genomen.

Op mijn brievenbus een speciaal 'verhoogsel' gemonteerd kwestie van de vele brieven - Weet U wel - Naast mijn teleroon twee nieuwe stylo's 'West-Vlaamse rokvarkensveiling' samen met het blusapparaat Benormerk, vervalddag 1 januari 1993. Kwestie van het rood-gloeiend staan na de vele oproepen - Weet U wel -

Maar helaas. Het bleef wachten. Wachten op de telefoon die niet rinkelde. Op de brieven die niet in de bus vielen. Brieven met voorstellen, suggesties, raadgevingen en wat dies meer zij.

Ik zag me, inderdaad, te vroeg de voorouderlijke route inwandlenssamen met een massa nazaten van die voorzaten. Ik had me een karavaan voorgesteld in het teken van ons Meerminneke. Een karavaan waar Mercedes, Volvo, Volkswagen, Fiat, Toyota, Renault, Mazda, Nissan, Rover, Mitsubishi, Sunbeam, Peugeot, Citroën inclusief de Geetjes e.a. gezapig achter mekaar huppelden - een antiek, romantisch, dichtertlijk deeltje van Vlaanderen door langs baantjes met vrolijk dromende vergezichten en hartelijke verrassingen achter iedere bocht.

Maar ja. Zo zingt een liedje. Maar ja..Maar ja, Maar ja.Maar ja !

De mens wikt, ook de mens(Van)Meirhaeghe, maar God beschikt.

- Ik zou U nochtans vele dingen getoond hebben. Te beginnen met Wortegem, het hart en de wieg van ons ras. U er op geweest hebben hoe in 1314 en 1346 Jan en Gilles VMeirhaeghe van Wortegem hun poorterschap 'cochten' en poorters werden van Oudenaarde
- Ik zou U meegevoerd hebben tot vlak bij 't Hof van Walem waar in 1590 in november François VMeirhaeghe de pachtbrief ondertekende van deze schone Heerlijkheid. U de akkers getoond hebben gemengd met zweet, bloed en tranen allicht van Uwe voor-ouders. U 'Den Ouden Cley' geweest hebben met eraanst 'de wigh met de erfdienstbaarheid' geleid hebbende tot vele banale doch soms slaande woorden tussen François en Pieter Vandorpe om tenslotte in 1576 na een partijtje 'hakkeweren' te landen bij de gerechtelijke instanties. Of misschien allemaal samen in 'Den Ouden Cley' een pintje gepakt hebben.
- Ik zou U Nokere getoond hebben. Op de tippen van de tenen. Om deze antieke rust niet te storen. Een rust als in een oude kloostergang. In 1634 werd hier ene Nelleke levend verbrand als heks. In 1635 vertrok van hier naar Kanegem de stamvader van de ganse Kanegemse stam, misschien en allicht ook slachtoffer van de heksenvervolgers. Ach, Jan Van Meirhaeghe.
- en verder dwalend zou ik U de landerijen getoond hebben in 964 aan de Abdij van Gent Sint Pieters geschonken door Arnulf I Braaf van Vlaanderen ter eeuwige zielerust en lafenis van zijn edele Vrouwe. Ik zou U gesagden getoond hebben : "Kijk, Stamgenoten, dit is de Merhage en rond de jaren 1200 zeggen zeer oude boeken leefde hier een Willem Van Meirhaeghe en hij woonde te Merhage.
- dwars door de Merhage, langs de oeroude Meirhaegstraat zou ik U naar Ooike gereden hebben tot op 'de plaetsche bij het kerckhof' en grim- of glimlachend herdacht hebben hoe Ouwe Opa Willem VMeerhaeghe in 1660 een niet onhard gekookt eitje om niet te moeten zeggen een zeer hard gekookt ei 'peldege' met Janneke Verriest, 's Pastoors maerte waarbij dooier en kiekepluimen in de geburen vlogen. Waarna gezeide Willem onbeschaamd 'fluitende en singhende' zijn wigh vervolgde.

- Ik zou samen met U'gediend'hebben in het stemmige kerkje en even ingetogen gemijnerd hebben bij een zeer oude grafzerk uit 1764. Ook een brokje Familiegesciedenis!. Hier in Wannegem was Joos VMeirhaeghe pastoor in 1565.
- Langs kronkelende paden zou ik dan verder gevoerd hebben, langs momenten en monumenten van stilte naar Huise waar onze naam volgens de regels van Huise-Lijke kunst in honderd variatie's werd opgediend - à la façon du chef - en in de vreze van 't selve wedervaeren gevlucht zijn naar
- Mulleem waar in de rust van het rustige dorp naast het rustige kerkje 4 V.Meirhaeghe's naast mekaar liggen in een eeuwige rust, waaronder den seer eersaemen Here Burgemeester Kamiel V.Meirhaeghe. Ik zou, als we tenminste niet bleven hangen in De Kroon (Uit Hard Labeur) na het proeven van de 91 biersoorten verder gewandeld hebben naar
- Lede waar in de schaduw van het lieve kerkje rust onze Kane-gemse Cyriel Meirhaeghe in de grond van het oude Vaderhuis.
- We zouden Oudenaarde gezien hebben waar in het eeuwenoude Stadhuis de eeuwenoude boeken liggen waaruit we onze verste voorouders ontgraven hebben. Het Begijnhof, de Walburgakerk-Het Huis van Parma en nog..en nog..en nog.
- In Bevere bestaat nog 'De Vierschaar' enig in België, maar jammerlijk verlaten
- en Moregem staat in dezelfde schenkingsakte als de Merhage. Ook Arnulf I, ook 964.
- in Petegem was in 1497 ene François V.M. ooit eigenaar van 'een stick meersch ende bosch genaempt 'Het Hemelrijcke'
- en toch spijs die hemel joeg ik U voort naar Elwegem en ik voerde U verder langs de Cauborre terug naar het dorp der Vaders: Wortegem. Het Hof ter Cauborre . Hier woonde van 1480 tot 1530 ons aller stamvader Lodewijk Van Meirhaeghe, de man van de MEERMINZEGEL
- van Wortegem naar Anzegem met zijn meer dan 100 naam- en stamgenoten, is maar een sprong
- en dan zouden we veilig en rustig geland zijn in Het Sint Arnolduspark te Tiegem, met zijn rustige schaduwplekjes om uit te blazen en zijn speelplein voor de jeugdige Meirhaegskes.

Dit alles heb-je nu niet gezien. Want in mijn bus stak maar 1 brief en mijn telefoon heeft niet gerinkeld.

Jammer, maar helaas.

Zijn al de (Van)Meirhaeghe's op hun tong (wat ik niet geloof) of op hun stylo (wat ik wel geloof) gevallen ?-

Enfin.-"Te late wijs, is geen wijs" zeggen ze in Rozebeke als ze kaarten.

Ik zou U pertank allemaal getrakteerd hebben op een heerlijk fris biertje. Uitgevonden door Gaby Meirhaeghe en Chris Verkaemer) een Meerminneke, vurig, lief, warm en goed om te drinken. Maar ja...nietwaar!!

Treur echter niet, stamgenoten. De route ligt er nog altijd. Wij hebben ze achter ons niet opgerold.

Neem Meerminneke nr 26 ter hand en ga met gans Uw gezin een rustige dag op stap. U geniet er beslist van. Gagarandeerd!! Zelis voor Uw kinderen zal het een prettige vacantiedag zijn. Zo moeilijk is net nu ook niet.

Met mijn Vrouw, met Herman, Gerda, Balder en Arent heb ik nog eens de Meirhaeghe-route afgewandeld. Genapt en genoten. Pocco de tutto. Een schoon stukske Vlaanderen -een natuurlijke rust als een oase - een hecht stukske Familiegesciedenis. "Verdomme", zeg ik tegen Herman. "Z'Hebben entwat gemist".

Jan Meirhaeghe.